

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/12/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612010283
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5612010283.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Márie Urbanovej, na verejnom zasadnutí konanom 23. marca 2016 prejednal odvolanie podané obžalovaným O. H. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/126/2012 zo dňa 9.10.2015 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/126/2012 z 9.10.2015.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného O. H., nar. XX.X.XXXX v Q. K., trvale bytom J. S.-
R. XXXX/X, Q. K., t.č. v Ústave na výkon
trestu odňatia slobody v Ilave,

pri nezmenenom výroku o vine uvedenom v rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 2T/126/2012-242 zo dňa 19.11.2012, za spáchanie

- zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a obzvlášť závažného zločinu neoprávnenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Tr. zák., za spáchania ktorých bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 2T/125/2011-194 zo dňa 2.11.2011, právoplatným 2.11.2011,

- pokusu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Tr. zák., prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zák., zločinu únosu podľa § 209 ods. 1 Tr. zák., zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. a prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák., zo spáchania ktorých bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 2T/126/2012-242 zo dňa 19.11.2012

o d s u d z u j e :

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 3, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom od 21.12.2012 na s ú h r n ý trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov a 9 (deväť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaný sa zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. u k l a d á obžalovanému trest prepadnutia veci - samonabíjacej pištole zn. Glock 17, kaliber 9 mm Luger, v.č. LVM526 so zásobníkom, záver s puzdrom záveru z guľovnice zn. Zbrojovka Brno vzor 24 a 25 ks nábojov zn. Seller & Bellot 8x57 JRS.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. z r u š u j e výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/125/2011 zo dňa 2.11.2011, ktorým bol obvinený odsúdený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a na trest prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák., a to samonabíjacej pištole zn. Glock 17, kaliber 9 mm Luger, v.č. LVM526 so zásobníkom, záver s puzdrom záveru z guľovnice zn. Zbrojovka Brno vzor 24 a 25 ks nábojov zn. Seller & Bellot 8x57 JRS, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš v konaní po povolení obnovy konania uložil obžalovanému O. H. podľa § 172 ods. 2, § 36 písm. j), l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 3, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a 9 mesiacov, pre výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obvinenému uložil trest prepadnutia veci - samonabíjacej pištole značky Glock 17. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/125/2011 zo dňa 2.11.2011, ktorým bol obvinený odsúdený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a na trest prepadnutia veci, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia ne tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a to bezprostredne po jeho vyhlásení. Písomným podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 18.3.2016, odvolanie prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že čo sa týka výroku o treste, nemôže sa stotožniť s názorom prvostupňového súdu, ktorý mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a 9 mesiacov. Takto uložený trest odňatia slobody obžalovaný považuje za neprimerane prísny, a to vzhľadom aj na účel, ktorý sa ma uloženým trestom dosiahnuť. Pri uložení trestu je tiež dôležité prihliadať na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a. Obžalovaný má za to, že od doby ako bol vo výkone trestu odňatia slobody, resp. výkonu väzby, trest splnil svoj účel, pochopil zmysel a funkciu uloženého trestu a má za to, že došlo k jeho prevýchove, uvedomil si svoje konanie v minulosti, ktoré bolo v rozpore so zákonom, avšak každý by mal dostať šancu na to, aby preukázal nielen spoločnosti, orgánom činným v trestnom konaní, ale aj sám sebe, že došlo k jeho prevýchove, pričom sám si uvedomil, že takýto spôsob života nie je správny. Na základe uvedených skutočností potom obžalovaný navrhol, aby Krajský súd v Žiline napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil v odvolaní napadnutej časti tak, že v zmysle § 44 Tr. zák. upustí od uloženie súhrnného trestu, resp. ak neupustí od uloženia súhrnného trestu, aby primerane znížil trest odňatia slobody uložený mu vyššie uvedeným rozsudkom.

Prokurátor sa k dôvodom písomne podaného odvolania obžalovaného nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný i jeho obhajca trvali na dôvodoch podaného odvolania i na návrhu v ňom uvedenom. Príslušný prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že napadnutý rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 2T/126/2012 bol vydaný v „obnovenom konaní“, ktoré nasledovalo po tom, čo uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2Nt/26/2014 zo dňa 25.2.2015 bola postupom podľa § 394 ods. 1 Tr. por., § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. povolená obnova konania v prospech odsúdeného O. H.. V tomto konaní bol v jeho prospech zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 2T/126/2012 zo dňa 19.11.2012, ktorým mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 403 Tr. por. nebol odsúdený O. H. vzatý do väzby, ale súd nariadil výkon trestu, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 2T/125/2011 z 2.11.2011.

Predmetom obnoveného konania bolo teda len rozhodnutie o treste, ktorý má byť obžalovanému uložený za trestné činy uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, zo spáchania ktorých bol právoplatne uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/126/2012 zo dňa 19.11.2012, ako aj rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/125/2011 z 2.11.2011.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste, ako i správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo. Prihliadal pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak je nedôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok, obsahujúci len výrok o treste odňatia slobody, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, zodpovedá stavu vecí a zákonu. Závery prvostupňového súdu, prezentované vo výrokovvej časti rozsudku a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku, si krajský súd v celom rozsahu osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

V súvislosti s účelom trestu považuje krajský súd za nutné, a to aj vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného, tohto upozorniť na základné pravidlá dôležité pri ukladaní trestu.

Medzi ne v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatelovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada „nulla poena sine lege, sine crimine, sine iudicio“. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatela trestného činu (zásada personálnosti trestu), tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Tr. zák.).

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické.

Ďalším ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu, je § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Výmerou trestu sa rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu (napríklad určenie druhu a rozsahu zakázanej činnosti, rozsahu majetku, ktorý prepadá v prospech štátu, určenie podmienok, obmedzení pri treste zákazu pobytu, pri podmiennečnom odsúdení). Práve rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladajúci trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 Tr. zák.

Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach. V rámci hodnotenia osoby páchatel'a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, t.j. či ide o prečin, zločin, resp. obzvlášť závažný zločin, pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činom (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činom (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosť jeho nápravy.

Podľa názoru krajského súdu prvostupňový súd postupoval v súlade s vyššie uvedenými zásadami a rozhodol správne, keď obžalovanému O. H. uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a 9 mesiacov.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného O. H., ktorý tak v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj v odvolacom konaní sa domáhal uloženia miernejšieho trestu, tvrdiac, že doterajší výkon trestu a väzby splnil svoj účel a došlo k jeho prevýchove a uložený trest napadnutým rozsudkom je preto neprimerane prísny, krajský súd uvádza nasledovné:

Krajský súd po preskúmaní napadnutého výroku o treste zistil, že odvolacie argumenty obžalovaného nie sú takej sily a váhy, aby mali za následok zmenu napadnutého výroku o treste. Treba uviesť, že prvostupňový súd v predloženej veci dôsledne postupoval podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a hodnotil dôkazy týkajúce sa výroku o treste na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Jeho zistenia i záver sú správne a zákonné. Odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že obžalovaný sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V predloženej veci nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení.

Krajský súd uzatvára, že v predloženej veci nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by pri aplikácii už upravenej asperačnej zásady mal zmeniť pôvodné rozhodnutie o treste, pokiaľ ide o jeho výmeru. Trest odňatia slobody, ktorý bol O. H. uložený je pri spodnej hranici rozpätia zákonom stanovenej trestnej sadzby a zodpovedá základným zásadám ukladania trestov zakotveným v § 34 Tr. zák. V žiadnom prípade nemožno súhlasiť s odvolateľom, že uložený trest je neprimerane prísny a tiež že nespĺňa požiadavky spravodlivosti.

Odvolacie námietky obžalovaného súd vyhodnotil ako neodôvodnené, keď ako vyplýva zo správy Ústavu na výkon väzby a ÚVTOS Žilina doterajší výkon trestu u obžalovaného neplní svoj účel, u obžalovaného bolo opakovane konštatované porušovanie ústavného poriadku, boli mu uložené viaceré disciplinárne opatrenia, dokonca počas pobytu v ústave sa pokúsil o útek z výkonu trestu. Na základe uvedeného nemožno konštatovať, že by doterajší výkon trestu u obžalovaného splnil svoj účel tak, ako to v odvolaní uvádza obžalovaný. V súčasnom štádiu trestného konania teda krajský súd nemohol neprihliadať na vyššie uvedené hodnotenie ÚVV Žilina a odvolacie námietky obžalovaného považoval za účelové a tendenčné v snahe dosiahnuť uloženie miernejšieho trestu.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za nevyhnutné zdôrazniť, že dôvodom povolenia obnovy predmetného trestného konania, vo vzťahu k rozhodnutiu o treste, bol nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012, sp.zn. PL. ÚS 106/2011 zverejnený 21.12.2012 pod číslom 428/2012 Z.z.. Na základe tohto došlo k zrušeniu vety za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorou sa prikazovalo súdu pri ukladaní trestu podľa asperačnej zásady tento uložiť nad jednu polovicu trestnej sadzby odňatia slobody určenej podľa prvej vety § 41 ods. 2 Tr. zák., a § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. V prípade, ako je i tento, súdy pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania opierajúceho sa o vyššie označený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, postupovali podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 44/2013 z 26.11.2013, v zmysle ktorého bol súd povinný obnovu konania povoliť, a to z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z., a to bez toho, aby skúmal, či sú na povolenie obnovy konania splnené aj iné podmienky uvedené v § 394 ods. 1 Tr. por. Inak povedané, v zmysle vyššie uvedeného bol súd za danej situácie povinný predmetnú obnovu konania (vo vzťahu k rozhodnutiu o treste) povoliť, a to bez ohľadu na to, či rozhodnutie vydané v obnovenom konaní vyznie pre odsúdeného priaznivejšie alebo nie. V štádiu konania o povolení obnovy konania sa v prípade, ako je i tento, súd povoľujúci obnovu konania vôbec nezaoberal tým, či pôvodne uložený trest je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, t.j. či je alebo nie je primeraný. Rozhodnutie o povolení predmetnej obnovy konania malo teda čisto formálny charakter a nijakým spôsobom neprejudikovalo priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného (úspešnosť odsúdeného) v obnovenom konaní. To, či navrhovateľ obnovy konania svojím návrhom skutočne aj dosiahne to, čoho sa domáhal (t.j. zníženia pôvodne uloženého trestu odňatia slobody), sa ukáže až v „obnovenom konaní“. Až v „obnovenom konaní“ súd posúdi, či pôvodne uložený trest je primeraný alebo nie, alebo či aj pri aplikácii už upravenej tzv. asperačnej zásady výmera pôvodne uloženého trestu odňatia slobody spĺňa všetky atribúty spravodlivosti a zákonnosti.

Krajský súd zdôrazňuje, že pre určovanie výmery trestu v súdnej veci bolo podstatné, že obžalovanému O. H. bol súhrnný trest ukladaný pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., obzvlášť závažný zločin neoprávnenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Tr. zák., za spáchania ktorých bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/125/2011 z 2.11.2011, ako aj pre pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Tr. zák., prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zák., zločin únosu podľa § 209 ods. 1 Tr. zák., zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., zo spáchania ktorých bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/126/2012 z 19.11.2012, celkove za 8 skutkov, pričom dolná hranica trestnej sadzby pri najprísnejšom trestnom čine podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. je 10 rokov. Možno teda uviesť, že trest, ktorý bol uložený obžalovanému v obnovenom konaní vo výmere 10 rokov a 9 mesiacov ako trest súhrnný je primeraný, s ohľadom na rozsah a závažnosť trestnej činnosti, zo spáchania ktorej bol právoplatne uznaný vinným vyššie citovanými rozsudkami.

Možno konštatovať, že okresný súd sa dopustil pochybenia, keď vo výroku o treste neuviedol správne znenie ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom od 21.12.2012, teda od uverejnenia už spomínaného Nálezu Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov. Súčasne sa okresný súd dopustil pochybenia, keď vo výroku o vine neuviedol všetky trestné činy, za ktoré bol obžalovaný právoplatne odsúdený, ktoré pochybenia krajský súd napravil a sám vo veci rozhodol.

Na záver krajský súd poznamenáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam

pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.